

Ben Burgis: Bränderna i Los Angeles hade inte behövt bli så här illa

[Ur [Jacobin magazine](#), 10 januari 2025. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

(Från att försummas i budgeten till klimatpassivitet till privata monopol, har politiska beslut underblåst flammorna i Kaliforniens förödande bränder. – *Jacobins* kommentar.)

Jag tittar om och om igen på en video av en McDonaldsrestaurang i lågor i Los Angeles. Flammmande palmer får stötar av extrema vindar. Gnistor flyger från gyllene valv. Det känns som en bild ur Mike Davis' bok från 1998, *Ecology of Fear: Los Angeles and the Imagination of Disaster* [Rädslans ekologi: Los Angeles och föreställningen om en katastrof].

När Davis skriver om en brand fem år tidigare hävdar han, att om invånare i södra Kalifornien verkade ”oförberedda på denna prövning av bränder” så hade regionen inte många ursäkter. ”Storbränderna 1993 kom längs obevekligt bekanta vägar”, och det hade inte ”saknats omen”.

När det gäller dagens bränder i Los Angeles som fortfarande härjar, är det alltför tidigt att veta exakt vad som orsakade dem. Men det hade funnits gott om omen.

I årtionden har miljöaktivister ropat i högan sky att den globala temperaturens fortsatta ökning kommer att göra södra Kalifornien alltmer sårbart för allt värre skogsbränder. Men trots deras vädjanden har inte mycket gjorts. 2019 fanns orden ”Grön New Deal” överallt, ett slagkraftigt sätt att sammanfatta en rad förslag till den federala regeringen att vidta dramatiska åtgärder för att stoppa klimatförändringarna, snabbt omvandla landets energiinfrastruktur och samtidigt skapa miljontals jobb. Idag kan parollen kännas som en märklig relik från en svunnen tid, som knapparna ”Whip Inflation Now” (WIN) [Piska ner inflationen nu] från Gerald Fords administration.

Det institutionella sammanbrottet börjar på federal nivå, med en sedan åratal förlamad klimatpolitik, och sprider sig ner via Kaliforniens delstatsregering till Los Angeles' län och stadshus. Vi har ännu inte hela bilden av hur bränderna uppstod, men vi vet t ex att delstatsregeringens misslyckande att tvinga det vinstdrivande energiföretaget PG&E att på tillräckligt sätt säkra sina kraftledningar har gjort staten mycket mer sårbart för liknande bränder.

Vi vet också att i en stad, län och delstat som historiskt är motsträviga att omfördela sina betydande förmögenheter via progressiv beskattning, så har offentliga tjänster drabbats. Det har diskuterats våldsamt vilka siffror som mest riktigt representerar förändringarna av Los Angeles' brandförsvars (LAFD) budget för året 2024-2025. Borgmästare Karen Bass' försvarare hävdar att en mycket mindre budget i år än förra året inte ska räknas som en ”nedskärning”, eftersom LAFD fick en budgetförstärkning året innan för att hantera speciella utgifter. Los Angeles' stadskontrollant Kenneth Meja håller inte med. Och om mer pengar har äskats men ännu inte betalats ut, ska det räknas som en ökning? Och hur är det med nedskärningarna av LAFD:s övertidslöner och avdelningens oförmåga att tillsätta nya befattningar?

Oavsett hur man analyserar detta är det uppenbart att LAFD i utgångsläget var underbemannad och

fick flera miljoner dollar mindre detta budgetår än vad den förväntade sig. Den 4 december varnade stadens brandchef Kristin Crowley i ett brev att dessa nedskärningar ”allvarligt hade begränsat avdelningens kapacitet att förbereda för, träna för och svara på stora katastrofer, inklusive skogsbränder”. Lite mer än en månad senare har 130.000 invånare flytt från lågorna som sprider sig.

En artikel i högertidningen *New York Post* förknippade nedskärningarna med extra utgifter på tjänster för hemlösa. (Tajmingen för *Posts* antydning att staden borde bli mindre generös mot hemlösa är ganska häpnadsväckande, med tanke på att så många Los Angeles-bor har blivit hemlösa över en natt.) Samtidigt har vänstertidningen *Intercept* knutit budgetnedskärningarna till extra medel till polisen. Det går säkert att berätta oräkneliga fler historier genom att knyta ihop budgetpunkter på detta sätt, men den trista sanningen är att pengar är utbytbara. Speciella medel som inte går till brandbekämpning ”går” därmed inte till en speciell alternativ del av budgeten. Och i en friskare och mindre ojämlik stad skulle en hel rad offentliga tjänster kunna finansieras generöst.

Crowleys motsvarighet i Los Angeles’ län, brandchef Anthony Marrone, bekräftade vid en presskonferens att varken länet eller ”de 29 brandkårerna i vårt län” var ”förberedda för den här sortens utbredda katastrof”. De kunde ha hanterat ”en eller två stora skogsbränder”, men de har inte ens tillnärmelsevis så mycket personal som krävs för att snabbt begränsa fem sådana bränder. Länets kapacitet för brandbekämpning har tänjts ut genom årtal av åtstramningar och strama budgetar, trots att klimatförändringarna har ökat riskerna för bränder.

Samtidigt har hundratals fängelsefångar tagits in för att hjälpa till att bekämpa bränderna för långt under minimilönen. Den delstatliga minimilönen i Kalifornien är 16 dollar per timme. Los Angeles’ kommunala minimilön är 17,28 dollar. Lönerna till stadens brandmän uppgår till i genomsnitt omkring 30 dollar. De fängslade brandmännen betalas mellan 5,80 och 10,24 dollar *per dag*, även om man blir lättad av att höra att ”de kan tjäna ytterligare 1 dollar i timmen när de svarar på ett aktivt nödläge.” Det är svårt att tänka sig grymmare symbol för vårt bokstavligen brinnande senkapitalistiska helvete än när ett lokalsamhälle som är hem till så mycket överdådiga och iögonfallande förmögenheter tar in inspärrade brandmän för att riskera sina liv för lägre lön per dag än vad deras fria motsvarigheter skulle tjäna på en timme – om bara staden hade velat betala för några fler av dem.

Inget av detta måste vara så. Vi kunde ha haft en Grön New Deal 2019, eller ännu hellre decennier dessförinnan, då fakta om de antropogena klimatförändringarna redan var välgrundade. Vi kunde ha avskaffat privata monopol som PG&E som tar genvägar för vinstens skull. Vi kunde ta betydligt fler planerade och medvetna beslut om bostadstäthet för att minimera farorna med den ”dödliga kombination av husägare och skogsbränder” som Mike Davis skrev om i *Ecology of Fear* (i ett kapitel med den provokativa rubriken ”Ett skäl för att låta Malibu brinna”).

Vi behöver verkligen inte lämna brandförsäkringar i händerna på vinstdrivande företag som har krävt att regeringen skulle låta dem fortsätta att öka premierna när hotet om skogsbränder ökade, och när de inte fick som de ville helt enkelt övergav 1.600 försäkringstagare i Pacific Palisades 2024. Och varje styrelseform som är så utsatt för skogsbränder som Los Angeles är på 2020-talet borde göra tillräcklig finansiering av brandskydd till en viktig prioritering.

Skogsbränder fanns före både klimatförändringar och åtstramningar. Men båda dessa ökar riskerna för dem avsevärt. Det vore ett misstag att antingen beskylla ”naturen” helt och hållet för detta eller i

största allmänhet fördöma själva civilisationen som ett fördärv för naturen. Ett av ett organiserat samhälles centrala funktioner är att minimera de faror som dess medlemmar utsätts för av naturens härjningar. Sociologiskt och ekologiskt har vårt samhälle misslyckats på ett uppseendeväckande sätt.